

ще бждѣше единственнѣйшѣ оракулѣ, който ще рѣши за сждбѣтъ ми завсегда. Стараѣхъ ся да отмахнахъ всякъ безмѣрнѣ надѣждѣ; но прѣдполагамъ само че, като ся заплатятъ дълговетѣ ми, ще ми останѣтъ пакъ до сто и петдесетъ хиляды франга. Невѣроятно е да не остане отъ петъ милліонѣвъ имотъ единъ толкози ничтоженъ остатѣкъ. Цѣльта ми е да отдѣлѣхъ за мене само десетъ хиледи франга, и да отидѣхъ въ новѣтъ страны на Америкѣ да си търсѣхъ честѣтъ, а другѣтъ да ги оставѣхъ на сестрѣ си.

Доста писахъ този вечеръ. О, колко е скърбно да си припомнямы таквызи работы! Осѣщамъ обаче малко отлекваніе. Наистинѣ работата е свещенъ законъ, защото и най малко когато работимы осѣщамы благодареніе и душевно спокойствіе; но при всичко туй чловѣкъ не обыча работѣтъ. Макарь че припознава благодарѣтелнѣтъ ѣ слѣдствія и ся наслаждава отъ тѣхъ ежедневно, но когато настане другѣтъ день паченва работѣтъ си съ сждото отвращеніе. Струва ми ся че въ туй има чудно едно и таинственно противурѣчіе, като че осѣщамы въ сждото врѣме на работѣтъ и наказаніето и божественнѣтъ и отеческѣй характеръ на сждника.

Четвъртъкъ.

Щомъ ся събудихъ днесъ подадохъ ми писмо отъ стареца Ловепена чрѣзъ което мя призоваваше на обѣдъ съ много извиненія за дерзостѣтъ; но нито ду-